

Богородица Брзопомоћница

Молитва

Преплагословена Владичице, Приснодјево Богородице, Која си Бога Реч, Који је изнад сваке речи, родила и благодат Његову више од свих примила, Која си море Божанствених дарова и чудесима непресушна река и Која изливаш благодат на све који са вером прибегавају Теби! Клањајући се чудотворној икони Твојој, молимо Те, свемилостива Мајко човекољубивог Владике: излиј пребогату милост Твоју на нас и пожури да испуниш мољења наша која приносимо Теби, Брзопомоћнице, јер утеху и спасење свима припремаш. Посети, Преблага, слуге Твоје благодаћу Твојом, подај болнима исцелење и савршено здравље, мир узнемиренима, слободу заробљенима и утеху свима који страдају. Избави, Свемилостива сваки град и сваку земљу од глади, помора, земљотреса, потопа, огња и мача и сваке казне времене и вечне, материнском смелошћу Својом одврати гнев Божији. Од душевне ослабљености, напада страсти и грехопада ослободи слуге Твоје, да би смо без спотицања у сваком благочешћу поживели у овом веку а у будућем били удостојени вечних блага благодаћу и човекољубљем Сина Твога и Бога, јер Њему доликује свака слава, част и поклоњење са Беспочетним Оцем Његовим и Пресветим Духом, сада и увек и у векове векова. Амин.

Опис

Мати Божија преко ове иконе брзо помаже у свакој неприлици, јер се показала се другом Силоамовом крстионицом: слепима дарује вид, лечи хrome, непокретне, а нарочито помаже нероткињама, многе је од утапања у мору избавила, заробљенике ослободила, штеточине много пута отерала и уништила, и друга безбројна чуда чини непрестано свим Православним Хришћанима који јој побожно прибегавају. Њено призивање указује брзу помоћ за све животне потребе; помаже и при налажењу несталих ствари, код емотивних недоумица, као и против блудне страсти, опекотина, неизлечивих болести. Црква је слави 9. новембра.

Житије

Икона Богородице Брзопомоћнице (рус: Скоропослушница). Испред манастирске трпезарије, у светом манастиру Дохијару (Света Гора), била је живописана на зиду једна Богородичина икона велике старости. Старији оци кажу да је насликана за време Светог Неофита, ктитора манастира, како се усмено преноси вековима од старијих на млађе оце. Од тада до данас протекло је око 850 година, а лик иконе није оштећен како је за очекивати након толико времена.

Пред овом иконом дакле, био је пролаз којим су оци пролазили у трпезарију. Трпезарац је туда чешће пролазио како ноћу тако и дању, да би извршио своје послушање. Ноћу је себи осветљавао пут упаљеним свећама. 1664. године, пролазећи по обичају испред иконе са упаљеним свећама, трпезарац отац Нил чуо је следеће речи: "Више не пролази овуда са свећама и не чади ми икону." Не схвативши међутим да глас допире из иконе, него мислећи да се неко од братије шали са њим, он није придао великог значаја овом догађају и наставио је по свом обичају да пролази истим пролазом са упаљеним свећама. Не много дана по првом гласу он поново чује овакав глас: "Калуђеру-некалуђеру, докле ћеш неблагочестиво и нечасно да ми чадиш лик?" И истовремено ослепи. Тек тада се несрећни отац Нил сетио оног првог гласа схвативши да је праведно кажњен, јер није марио за заповест Пресвете Богородице, него је због своје непажње пречуо.

Следећег јутра братија су га затекли како лежи слеп испред иконе у истом пролазу. Чувши шта се десило, сви обузети страхом и трепетом благочестиво пролажаху онуда и поставивши неугасиво кандило пред светом иконом, наложе новом трпезарцу да сваке вечери приноси кад. А ослепели трпезарац отац Нил не хтеде ни у своју келију отићи, него остане у једној стасидији преко пута свете иконе, молећи се и ноћу и дању са сузама и са тугом Пресветој Богородици, тражећи да му, као састрадавша Мајка Бога Логоса и посредница за цео људски род, опрости непажњом учињен грех. И у знак опроштаја да му подари вид, како би гледајући њену свету икону славио и хвалио са благодарношћу њен Богом прослављени лик.

Икона у манастиру Дохојар

И остварише се његова блага надања и не остаде постиђен због толиких молитава и проливених суза. Извор милосрђа и милости, најбржа узданица и утеха свих тужних, Владичица наша Богородица, приклонивши своје човекољубиво ухо, благо је услишила усрдне молитве скрушеног срца његовог, откривши му једнога дана следеће: "Услишена је твоја молитва и нека ти буде опроштено и нека прогледаш као раније. Објави осталим оцима подвижницима и братији да сам ја Мајка Бога Логоса и од Бога покров овом светом манастиру Архангела и помоћ и моћна заштитница, која о њему промишља као браниоц и управитељ. И нека ме од сада монаси призивају за сваку своју потребу, а ја ћу брзо услишити молитву њихову и свих Православних Хришћана који ми са побожношћу прибегавају, јер се зovem Брзопомоћница."

Са овим благодатним гласом и радосним речима поврати се несрећном трпезарцу вид на начин натприродан и чудесан, за шта се прочуло по читавој Светој Гори. Мноштво монаха, у жељи да и сами постану сведоци овог великог чуда које се десило у њихове дане, стицало се из свих манастира у овај свети манастир на поклоњење чудотворној икони Брзопомоћнице. Видевши ослепелог монаха који Богородичином милошћу на чудесан начин бејаше прогледао, они се доиста дивљаху. Пошто би откривено оцима све што Брзопомоћница бејаше заповедила да им каже, сви се окупише пред њеном светом иконом и заблагодарише јој једнодушном молитвом, носећи тамјан и свеће.

Туда више нико није пролазио према трпезарији, него је место око свете иконе са великим поштовањем и достојанством ограђено и пошто гледа према западу – а простора много није било – са десне стране чудотворне иконе подигнут је свети храм украшен сваким благољепијем, посвећен Пресветој Богородици – чудотворној Брзопомоћници. У њему служи

један јеромонах, најпобожнији и најревноснији међу братијом, којег зову Прозмонар (онај који ишчекује, који је на услузи), и који највише времена проводи у светом храму Брзопомоћнице. Сваке вечери и сваког јутра Прозмонар пева молебни канон пред овом светом иконом. А неизоставно сваког уторка и четвртка увече, по вечерњем отпусту свештеник одмах говори "Благословен Бог наш ..." у великом Саборном храму и сви оци излазе у реду и са смелошћу одлазе пред свету икону Брзопомоћнице, где изабрани манастирски појци певају мелодично и са умиљењем заједнички молебни канон, док свештенослужитељ помиње све благочестиве и Православне Хришћане, молећи се такође за мир у читавој васељени.

По свршетку заједничке молитве, пошто се оци поклоне чудотворној икони Брзопомоћнице, Прозмонар уређује и улепшава што боље може свети параклис. Он се стара да пред иконом свакодневно горе кандила (њих преко 20), дар Хришћана за чуда којих су се удостојили. Од 20 кандила њих 6 непрестано гори, а уље за њих шаље сваке године шесторо благочестивих Хришћана, које је Пресвета Богородица Брзопомоћница избавила од смртне опасности. Сва излечења и многа друга чуда која је од тада учинила и чини сваког дана није могуће забележити.

Чаша која се не испија

Молитва

О, премилостива Владичице! Заступништву Твоме сада прибегавамо, мољења наша не презри, већ милостиво услиши нас жене, децу и мајке и исцели браћу, сестре и рођаке наше тешком болешћу пијанства обузете и отпале од Мајке своје, Цркве Христове и спасења свога. О, милостива Мајко Божија, дотакни срца њихова, брзо заустави пад греховни и приведи их уздржању спасоносном. Умоли Сина Твога, Христа Бога нашега, да нам опрости сагрешења наша и да не одврати милост Своју од људи Својих, већ да нас укрепи у трезвењу и целомудрију. Прими, Пресвета Богородице, молитве мајки, које због чеда својих сузе проливају; жена, које због мужева својих јецају; деце сироте и убоге коју су посрнули родитељи напустили, као и свих нас, који се икони Твојој клањамо. И нека овај вапај наш, молитвама Твојим, дође до Престола Свезишњег. Заштити нас и сачувај од лукаве заседе и свих замки ђаволских, и у страшном часу кончине наше помози нам да без спотицања прођемо ваздушна митарства и избави нас вечне осуде молитвама Твојим, како би нас милост Божија обасјала у бесконачне векове векова. Амин.

Опис

Пред овом иконом се усрдно призива Мајка Божија за помоћ при лечењу и избављењу од пијанства. Црква је слави 5. маја.

Житије

Прво јављање иконе Мајке Божије "Чаша која се не испија" (рус: Неупиваемая чаша) десило се 1878. године. Један Хришћанин се одао страсти пијанства, пропио сву своју војну пензију, све што је имао у своме дому, и дошао до тога да нема баш ништа. Од прекомерног пијанства, ноге су му се одузеле, али је он наставио да пије. А онда је, једне ноћи имао сновиђење, у коме је пред њега дошао старац схимник и рекао: "Иди у град Серпухов у манастир Владичице Богородице. Тамо је икона Мајке Божије `Чаша која се не испија`, тражи да за тебе одслужи молебан пред иконом и оздравићеш и душом и телом."

Пошто није могао да хода, и не имавши помоћи од других, без икаквих средстава, Хришћанин не оде на то путовање. Старац му се онда јави поново, али ни то није помогло да пијаница послуша. Старац му се јави и по трећи пут, говорећи му какве га грозоте чекају ако не послуша, и нечастиви пијаница се тек онда одлучи да крене на пут четвероношке. У једном селу га затече ноћ, и остаде ту да преноћи. Милосрдна старица код које је ноћио, да би му олакшала бол, истрља му ноге и добро подложи пећ. Током ноћи, путнику се у ногама појавио пријатан осећај, и када је пробао да стане на њих, могао је, али су и даље биле превише слабе да би се могао држати на њима. До следеће ноћи му је било још боље, и могао је да хода ослањајући се на један штап. Тако је и стигао до Серпухова.

Дошавши у манастир Ваведења Владичице, испричао је своја сновиђења и замолио да му одслужи молебан. Али, нико у манастиру није знао за икону Мајке Божије под називом "Чаша која се не испија". Тада се неко сетио да би то могла да буде икона која на себи има осликану чашу, а која је била постављена у пролазу из Саборног храма ка ризници. Какво ли је тек одушевљење настало када су на полеђини иконе пронашли натпис на коме је писало "Чаша која се не испија". По опису старца из сновиђења, препознали су старца Варлаама, некадашњег настојника тог манастира. Икону су пренели у храм, и пред њом је одржан молебан. Пијаница је потпуно оздравио, и здрав је отишао из Серпухова. Не само да су му ноге оздравиле, него је потпуно престао да пије.

Вест о овом догађају се брзо прочула и изван манастира. Мноштво поклоника је почело да долази на поклоњење чудотворној икони, не само из града Серпухова, него и из целе околине, па и из удаљених места. Долазили су не само они који су тражили помоћ у ослобађању од страсти пијанства, него и они који су хтели да се поклоне и одају почаст Владичици за указану милост.

У време совјетске власти, многи манастири су били затворени, и по затварању манастира Ваведења Владичице, икона је пренешена у Катедрални храм Николе Белога. Између 1928-1930. године, у Серпухову је столовао Митрополит Мануило Лемешевски. У списима из тог

времена стоји да је он поново успоставио поштовање светиње те обитељи, иконе Богомајке "Чаша која се не испија", која је у међувремену пала у заборав. На молбе верних, а по благослову тог Владике, направљено је осам копија чудотворне иконе. 1929. године је затворен храм у коме је била икона, и све светиње су спаљене на обали реке Наре. Икона Мајке Божије "Чаша која се не испија" нестала је без трага, и сви молебани су престали.

Поштовање светиње из Серпухова је обновљено осамдесетих година XX века. На иницијативу управника месне цркве посвећене Пророку Илији, архимандрита Јосифа (после произведен у Епископа), поново се почело са служењем молебана за исцелење од пијанства, читањем акатиста Богородици "Чаша која се не испија". Архимандрит Јосиф је 1990. године започео са иницијативом да се поново отвори серпуховски манастир Висоцког. Као резултат, 10. априла 1990. године је поново заживело братство тог манастира, које је 1374. године основао Св. Сергеј Радоњешки. Поставши предстојник братства, архимандрит Јосиф је пренео служење молебана Богородици "Чаша која се не испија" у Висоцки манастир, и већ следеће године је по његовом благослову, руски иконописац Александар Соколов насликао данас свима познату икону. Лик на икони је украшен сребром, а у доњи леви угао иконе је постављена хранилица за честицом појаса Пресвете Богородице. Нова икона је убрзо постала омиљена у верном народу, који је почео да масовно долази на поклоњење светињи.

Висоцки манастир

У манастиру Висоцки је састављен канон и издат је акатист тој икони Мајке Божије, који се раније налазио у неколико одвојених и различитих рукописа. До данашњег дана је било мноштво случајева благодатне помоћи и исцелења, која су се десила после молитава пред иконом Богородице "Чаша која се не испија". Ти случајеви се записују у посебну књигу, која се налази у манастиру. Помоћ су добијали не само Православни верници, него и некрштени, и људи других вероисповести. Као што се ономад у 19. веку старац Варлаам јавио у сну

понеизионисаном војнику, подстакнувши га да иде на поклоњење икони Богородице "Чаша која се не испија", тако је и у наше време било случајева чудесних јављања угодника Божијих, Пресвете Богородице, па и самог Господа Исуса Христа, са позивима страдалницима да иду у Серпухов на поклоњење чудотворној икони. Утолико је чудесније, што неки од тих људи ништа нису знали ни о икони, ни о манастиру, ни о граду Серпухову.

Мноштво драгоцених дарова окружује и украшава икону. Те дарове су оставили захвални избављеници од страдања, којима је Пресвета Богородица преко своје иконе помогла. У очима верног народа, чудотворна икона Мајке Божије названа "Чаша која се не испија", постала је истинском сверуском светињом. По благослову Свјатјејшег Патријарха, 30. Маја 1997. године, икона је унешена у Православни Црквени календар, што је било званично признање сверуског поштовања тог лика Богомајке.

Свакодневно се у храму Висоцког манастира, пред чудотворном иконом држе молебани, на којима се узносе молитве за све страдалнике који моле за милост Царицу Небеску. Небројени ходочасници подећују манастир. Посебно мого богомољаца се окупља на молебан који се држи по Васкрсу. Најважније богослужење икони Небесне Заступнице је 5. маја, на дан празновања иконе. Они који не могу да дођу на поклоњење чудотворној икони, шаљу писма и телеграме са молбама да се одслужи молебан за њих, ближње и рођаке.

Видљиви знак Божије благодати која се шири кроз ову икону, показује се непрекидним мироточењем и крвоточењем неколико копија иконе које се налазе по домовима верних, као и у Православним храмовима. Не пресушује извор благодатне помоћи и исцелења из те иконе. Мајка Божија, подигавши своје пречисте руке, моли Сина Свога и Бога за све грешнике, да их спасе и призове ка Непресушном Источнику духовне радости и утехе, јављајући свима, да је "Чаша која се не испија" милосрђе и помоћ са Неба, на радост свима којима је помоћ потребна.

Цвет који не вене

Молитва

Царице моја Преблага, Надо моја Богородице, Прибежиште сиротих и путника Заступнице, тужних Радости, повређених Покровитељко! Ти видиш беду моју, видиш и патње моје, помози мени немоћноме, нахрани мене лутајућег. Ти знаш неправде моје, разреши их ако желиш јер друге помоћи немам, ни друге посреднице, ни благе утешитељке, сем Тебе, о, Богомати. Сачувај ме и заштити сада и увек и у векове векова. Амин.

Опис

Одувек се у молитвословљима појављује симболичко поређење Песвете Богородице са мирисним цветом који не вене. Тако се и на овој икони Пресвета Богородица иконопише како држи на једној руци Богомладенца Исуса, а у другој цвет. Тај цвет симболише непролазну девственост и непорочност Пречисте Богомајке. У канону Јосифа Песмописца се Богородица такође представља као "Цвет који не вене". Пред овом иконом се молимо Пресветој за избављење од сваке немоћи, за чедност и чистоту.. Црква је слави 3. априла.

Историјат

БОГОРОДИЦА РУЖА КОЈА НЕ ВЕНЕ (грч: ή Θεοτόκος Ρόδου το Αμάραντον). Представа Богородице "Ружа која не вене" омиљена је иконографска тема солунских сликара и грчких гравера почев од 1700. године. Композиција се развила из деисисне иконе на којој су Арханђели Михаило и Гаврило, окруживали Богородицу као Царицу са дететом на крилу. Владарским атрибутима (царском престолу, круни, орнату и жезлу) у XVIII веку придружује се и непосредни узрок овим знацима високе почести и поштовања - гранчица са процветалим ружама. У питању је непосредна илустрација поздравних обраћања Приснодјеви Марији из Богородичиног акатиста (3. и 7. икос) у којима се Мајка Божија спомиње као изданак неувеле младице и цвет непропадљивости. Натприродна моћ овог типа Богородичиних икона почивала је на истицању њеног мистичног остатка нетакнутим цветом и поред метафоричног преображаја пупољка у цвет.

Иконе и бакрорези са ликом Богородице "Руже која не вене" током целог XVIII и XIX века на ширем подручју медитеранског приобаља израђују се због уздања у спас од безбожних Агарјана (мухамеданаца), ропства и страдања. У јеку своје највеће популарности међу Грцима, иконографски тип Богородице "Руже које не вене" наћи ће се и на две иконе у самом центру Српске Православне цркве, радовима непознатих солунских мајстора из 1724. године (данас на иконостасу и у ризници пећких Светих Апостола). Од почетка XVIII до средине XIX века мале триптихе (покретне олтариће или иконарнике) са средишњом иконом типа Богородице "Руже која не вене" израђују грчки, цинцарски и бугарски барокни и псеудобарокни зографи (Бенаки музеј у Атини, манастир Св. Катарине на Синају, Археолошки музеј у Софији, Градске уметничке галерије у Берковици и Казанлику, Бугарска, Збирка икона Секулић у Београду).

Икона "Богородица од седам жалости" Саватија Крабулећа из 1697. године, својеврсна је подваријанта Богородице Царице и "Руже која не вене". Наиме, приказана у тренутку анђелског крунисања, Богородица придржава Богомладенца Христа са круном на глави, који стоји мајци у крилу са три стручка процветалих ружица у својој левој руци.

Државна (Держевнаја)

Молитва

О, целога света Заштитнице, Мајко Свеопевана! Са страхом, вером и љубављу припадамо икони Твојој "Државној" и усрдно Те молимо милостива Света Мајко: не одврати лице Своје од оних који Ти прибегавају, умоли Сина Твог и Бога нашега, најслађег Господа Исуса Христа да у миру и благостању сачува државу нашу, да нас избави од међусобних сукоба, да оснажи нашу Свету Цркву Православну и непоколебивом је сачува од безверја, раскола и јереси. Немамо друге помоћи, сем Тебе, Пречиста Дјево. Ти си свесилна Заступница Хришћана пред Богом и праведни гнев Његов ублажаваш. Избави Све који Те усрдно моле избави од греховног пада, од лукавства злих људи, од глади, жалости и болести. Даруј нам дух скрушен, срце смирено, помисли чисте, живот исправан и опроштај сагрешењима нашим, да би смо благодарно величајући Тебе, били удостојени Царства Небеског и са свима Светима прославили пречасно и величанствено Име у Тројци Слављенога Бога, Оца и Сина и Светога Духа. Амин.

Опис

Мајка Божија преко ове иконе помаже свима који јој се усрдно и скрушено помолу у свакој невољи, у опасности од раскола и јереси, за мир, благодатно уређење и очување државе.. Црква је слави 2. марта.

Житије

Богородица Државна (рус: Державная) се по први пут јавила Православном руском народу 2. марта 1917. године, истог дана када је са престола свргнут цар Николај II. Хришћанка Евдокија Андријановна је 13. фебруара имала сновиђење у коме јој је глас рекао: "Има у селу Коломенском велика црна икона. Треба је узети, уредити и молити се." Благочестива жена се почела молити да јој се разјасни то сновиђење. Након 2 недеље, 26. фебруара, имала је друго сновиђење у коме је видела белу цркву, у којој је величанствено седела женска особа. У тој особи, Евдокија Андријановна је препознала Царицу Небеску, мада јој није видела лице. 2. марта она одлази у село Коломенско да се исповеди и причести, и угледавши Вазнесењску цркву, одмах је знала да је то бела црква из њеног сновиђења.

Коломенски храм Вазнесења Господњег

Настојатељ цркве Вазнесења Господњег био је свештеник Николај Лихачев. Андријановна му је испричала о својим сновиђењима, и упитала за савет како да поступи. Отац Николај се спремао да иде на вечерњу службу, и повео је са собом Андријановну у цркву, где јој је показао све старе иконе Богомајке, које су се налазиле у храму и на иконостасу, али ни у једној Андријановна није препознала лик који је видела у сновиђењу. Онда је по савету присутних у храму, отац Николај почео свуда а тражи икону. Напослетку, у подруму, међу старим даскама, разним отпадом и пиљевином, нађена је велика уска стара црна икона. Када су је очистили од дугогодишње прљавштине, пред њима се појавио лик Мајке Божије као Царице Небеске, како величанствено седи на трону у црвеној царској порфири на зеленом подметачу, са круном на глави, држећи жезло у рукама (одакле је и дошао назив: "Државна", "Держевнаја"). На коленима је седео Богомладенац Исус. Андријановна је радосно пала ничице пред ликом Богомајке, моливши оца Николаја да одслужи молебан, јер је у том лику видела испуњење њеног сновиђења.

На тај дан проналажења иконе, у Коломенском је пронађен и лековити извор. Он се појавио из земље на стрмом месту, које је водило у московску реку. Убрзо после појављивања иконе, у манастиру у Москви је у књигама пронађен запис у коме је писало да је та икона припадала том манастиру, али је 1812. године пред најездом Наполеона, међу многобројним иконама однешеним при евакуацији манастира из Кремља, предата на чување у Вазнесењску цркву села Коломенског, и никада није била враћена назад.

Вест да се на дан свргавања цара Николаја II, чудесно јавила нова икона, облетела је целу Русију. У село су почели да пристижу први поклоници. Како би се свима који су то желели омогућило да се поклоне лику Богомајке, икона је ношена по околним храмовима, фабрикама и другим местима, појављујући се у Вазнесењској цркви само на Васкрс и друге празничне дане. Сасвим је сигурно да је икона стигла и до породице будуће преподобномученице велике кнегиње Елизабете Федоровне, и њених сестара. Убрзо је срочена и служба и акатист икони, у чијем припремању је учествовао и Патријарх Тихон (другу службу је саставио Владимир Васиљевич Богородицки).

После револуције, у годинама жестоког прогонства Цркве, новојављена икона није престајала да пројављује разна чудеса, укрепљујући и утешујући верни народ. У совјетско време, склоњена је и чувана и државном музеју. Почетком 1990. године, икона је поново пронађена. 27. јула је пренешена у Коломенско из Патријаршије где се налазила у олтару. 29. јула је у Коломенском храму Богородице Казанске одржана прослава иконе "Держевнаја". Празнује се на дан јављања, 2. марта.

Богородица Филермска

Молитва

Пречиста и Пресвета Дјево! Прими покајну молитву коју узносим Теби, Пренепорочна, од прљавих усана мојих и не презри нечисто срце моје које се у Тебе узда: очисти га, освети и не дај га помислима нечистим икада више. Сведобра Мајко, скрушено и смерно Те молим: даруј ми да свагда видим ништавност своју, научи ме да се никад не узносим, удостој ме да се у подножју Крста Сина Твога ослободим сваке порочне и острашћене привржености за свет и себе самога. Погледај како ме демон блуда мучи, душу моју прелешћујући да чини сваку нечистоту. Даруј ми чврстину ума и истиниту љубав ка Исусу Христу Богу моме и ка Теби Мајко Божија и научи ме да презрем и омрзнем сваки грех, сузе скрушене даруј очима мојим, исправи развраћену вољу моју, истргни жалац смрти из дубине душе моје и васкрсни је пре Страшнога дана у који ће вечна смрт прогутати све непокајане. Буди и мени грешноме, као некад давно Египћанки Марији, Наставница покајања, научи ме трезвењу, скрушености, љубави према ближњем, неосуђивању, кротости, тиховању, послушности, усади у срце моје непрестани трепет побожности и стајања пред Богом, и даруј ми непрекидно сећање на вечна блаженства и муке, и узведи ум мој у светле одаје Христа Цара, да не помишљам на земаљско већ да се радујем једино Богу и Спаситељу моме, свим срцем кличући Теби, Мајци Његовој: Радуј се, Дјево Свепречиста, Избавитељко душе моје од мука вечних. Амин.

Опис

Усрдна молитва Мајци Божијој пред овом иконом помаже у стишавању телесних страсти и напасти.. Црква је слави 12. октобра.

Житије

Свети јеванђелист и Апостол Лука, лекар по занимању, а сликар по хобију, био је први хришћански иконописац. Иконописао је Свете Апостоле Петра и Павла, Пресвету Богородицу, као и многе догађаје из земаљског живота Исуса Христа. Икону познату под називом Богородица Филермска, Апостол Лука је лично однео 46. године у Антиохију Сиријску и предао назорејима, који беху свој живт посветили монашком подвигу. У родном граду Апостола Луке, икона се налазила у старом молитвеном дому преко три века.

Када се у време владавине Константина Великог почело са прикупљањем вештаствених доказа о земаљском животу Исуса Христа и Светих Апостола, икона Богородице Филермске је из Антиохије враћена у Јерусалим. Ту није остала дуго, и почетком V века, у време владавине Теодосија Млађег, тј. његове сестре Пулхерије – ревносне, мудре и енергичне Хришћанке, супруга цара Теодосија, царица Евдоксија, у свом обиласку храмова проналази икону и преноси је у Цариград. У Цариграду је била постављена у храму Влахерна, саграђеном у част Пресвете Богородице. Ту се налазила неколико векова, прославивши се својом чудотворном силом.

У време цара Ираклија, 626. године, Византију су напали Персијанци и Авари. Тада је војсковођа Сирвар окупирао сви Сирију, дошао до Јерусалима и опседао Цариград и са мора и са копна. Цар Византије је у то време био у војном походу, и град је био без заштите. Патријарх Сергије је бодрио и крепио дух народа, молећи се Богу и Пречистој Богомајци за помоћ. Народ Цариграда је заједно са Патријархом био на свеноћном бденију у храму Влахерна, молећи Пресвету Богоодицу да их заштити и заузме се код Бога за њих и њихово спасење. Следећег дана су кренули у литију по зидинама града, када су ношени нерукотворени лик Спаситеља, икона Мајке Божије и Часни крст Господњи, да би на крају, Патријарх потопио у воде залива ризу Пресвете Богородице. Њихове молитве су биле услышене, подигло се велико невреме и потопило бродове непријатеља, и тиме је град био спашен од разарања.

И у другом приликама, чудесним заступништвом Царице Небеске, Цариград је био спашен од сарацена, у време Константина Погоната, Лава Исавријанца и Михајла III. У време иконоборачке јереси, у храму Влахерна су биле поскидане све иконе, и уместо њих, храм су осликали са призорима животиња и птица. Чудотворну икону Богородице Филермске, Православни Хришћани су сакрили од иконоборца. Када је поштовање икона поново воспостављено, икона је враћена у храм Влахерна.

У XI веку за Византију наступају тешка времена. Већ са првим ратним походом латинских јеретика, постало је јасно да је један од њихових циљева потчињавање Православног истока под власт архијеретика - римског папе. То се и практично показало када су свој четврти "крсташки рат" претворили у окупацију Византије.

Вандалским рушењем и масакром становништва Цариграда, показало су своје право лице. Опљачкане су све Црквене светиње, однешени су из храмова и манастира небројени Црквени сасуди, иконе, свештене одежде, иконостаси, свете мошти, древни рукописи и књиге. Међу опљачканим светињама се налазила и икона Богородице Филермске. Витезови реда Св. Јована су је однели са собом у Палестину, будући да су били стационарани у граду Птолемаиди. Прогласили су је за своју заштитницу, а по завршетку војничког похода, однели су икону са собом на острво Родос, тачније на територију древне насеобине Филермос, недалеко од града Родоса, престонице острва, где су подигли храм у част иконе коју су са собом донели. По тој насеобини је икона и добила име.

Када су мухамеданци истерали витезове са Родоса, они се преселише на Малту, и 1573. године су у главном граду острва - Ла Валети, саградили Саборни храм посвећен Св. Јовану Крститељу. По освећењу храма, икона Богородице Филермске је украшена сребром и пренешена у тај храм. Ту је остала до 1799. године, када су је малтешки витезови, бежећи од Наполеонових освајања, заједно са другим светињама, пренели у Гатчину, будући да су били примљени од руског цара. Одатле је, заједно са другим светињама, 1801. године однешена у Петроград, у Зимски дворцац, где се услед великог пожара у децембру 1837. године, нашла у великој опасности.

6. јануара 1919. године, светиње су из Петрограда доведене у Гатчину, где су остале неко време на поклоњење народу. Даље се извештава да је 13. октобра у Гатчину дошао гроф Павел Иванович Игњатиев, и однео светиње у Естонију у град Ревел. Ту су остале неко време, а онда су тајно пренешене у Копенхаген, где је предата царици удовици Марији Федоровној. По њеној смрти, кћерке царице, велике кнегиње Ксенија и Олга, предале су икону Митрополиту Антонију Храповицком, поглавару Руске заграничне цркве, који је икону однео у Немачку, у Православни храм у Берлину.

1932. године, Епископ Тихон, превидевши велике проблеме са Немцима, икону Богородице Филермске заједно са другим светињама (десницом Св. Јована Крститеља и честицама дрвета Часног Крста Господњег) односи у Православну Србију. Краљ Александар Карађорђевић је икону одмах поставио у краљевском храму, а потом је пренешена у цркву на Дедињу.

Априла 1941. године, са надлазећом окупацијом Србије, краљ Петар II и Патријарх Гаврило односе светиње у манастир Светог Василија Острошког, где су тајно чуване. 1951. године у манастир долазе официри УДБ-е, узимају светиње и односе их у Подгорицу. Тако су светиње доспеле у руке безбожника, и они су их однели у музеј града Подгорице. 1968. године је један припадник полицијске службе открио цетињском игуману Марку и Епископу Данилу, где се светиње налазе. 1993. године Црква успева да добије две светиње назад од музеја, али не и икону Богородице Филермске. 1994. године је објављено свом Православном свету да се две светиње налазе у манастиру Светог Петра Цетињског. Икона Богородице Филермске се и дан данас налази у музеју на Цетињу.

Игуманија Атонска

Молитва

О, Једина Пречиста, Пресвета Владичице Богородице, Палато Духа Светога, Свемогућа Заступнице и Помоћнице рода хришћанскога! Не одбаци мене недостојнога који сам душу и тело гресима укаљао, од сујетних и штетних помисли очисти ум мој посрнуо у бездан овог варљивог света, умири моје страсти и избави ме од грехова мојих. Здрав разум подај мени помраченоме, да се покажем као вични делатник у вршењу заповести Божијих. Огњем љубави Божанске загреј охладнело срце моје, Мајко Блага, да Те усрдно молим: као што си некада Максиму Капсокаливу помогла, тако сада и мени измоли од Бога дар непрестане молитве, да би ме она као поток крепила у врелинама пристижућих невоља и страсти, и да би нашавши мир уз срдачну помоћ Твоју и очистивши сузама и покајањем греховну нечистоту моју, био удостојен радости и блаженства у будућем веку, и био учесник преподобних отаца Атонских и свих светих, који су Богу угодили кроз векове. Амин.

Опис

Усрдна молитва Мајци Божијој пред овом иконом помаже у свакој муци и невољи.. Црква је слави 1. септембра.

Богородица Исцелитељка

Молитва

О, Пресвета Царице Богородице, виша од свих Небеских Сила и светија од свих Светих, Теби припадамо и Теби се клањамо пред свечасном и целебном иконом Твојом, помињући чудесно јављање Твоје болесном клирику Викентију: Свесилна Заступнице и Помоћнице рода нашега усрдно Те молимо, као што си овоме клирику оздрављење даривала, тако и сада исцели душе и тела наша од рана греховних и страсти многих; од сваке нас напасти избави, од невоље, патње и осуде вечне, сачувај нас од учења душегубних, од лажи и безверја, од прелести и ненаданих напада видљивих и невидљивих непријатеља. Подари нам крај живота хришћански, без бола, миран, непостидан, уз попутнину Светих Тајни и удостој нас да на страшном Христовом Суду станемо са десне стране Свеправедног Судије и блажени глас Његов послушамо: Приђите благословени Оца Мога, наследите Царство које вам је припремљено од постања света. Амин.

Опис

Мајка Божија преко ове иконе помаже свима који јој се усрдно и скрушено помолу у свакој напасти и болести, жалости и немоћи, при порођају... Царица Небеска се изображава како стоји поред постеље болнога. На устима болесника се види млеко. Црква је слави 18. септембра.

Житије

Икона Богородице Исцелитељке (рус: Целительница), која се налази у Москви у Алексејевском манастиру, копија је првобитног лика из Цилканског храма у Карталини, Грузија. Првобитна икона је изображена још у IV веку, у време Свете равноапостолне Нине. Икона из Москве се прославила, крајем 18. века бројним чудесима. У књизи Св. Димитрија Ростовског "Руно орошено", налазимо следеће сведочанство о чудотворству московске иконе:

Један благочестиви клирик, Викентије Булвински који је служио у Наваринској цркви, имао је обичај да сваки пут при уласку и изласку из храма преклони колена (клекне) пред иконом Богородице и помоли се: "Радуј се, Благодатна! Господ је с Тобом! Благословена је утроба Твоја која је носила Христа, и груди, које су дојиле Господа Бога, нашег Спаситеља!" Једном се тај клирик тешко разболео. Почео је да му трули језик и од силних болова је повремено губио свест. Дошавши себи он је произнео у мислима уобичајену молитву и тог истог трена видео је код свог узглавља прекрасног младића - то је био Анђео Господњи.

Гледао је са сажаљењем на болесника и клицао Богоматери: "О, Госпођо Премилосрдна! Виновнице благодетствених подвига свих страдалаца! Овај језик који је навикао да прославља плод утробе Твоје, сада је сав рањен и произноси само неразумљиве речи. О, Премилосрдна Госпођо! Обрати Матерњи свој поглед на овог страдалника и поштеди га!" Молитва је била услишена, појавила се Богомајка и сажаливши се на страдалника, источила је спаситељне капи млека у уста болног и одамх постом нестала. Болесник се одмах осетио потпуно здравим. Устао је и отишао у цркву где се у то време обављала служба Господња и стао за певницу са онима који су појали. Зачуђеном народу је објавио чудо Богомајке које се управо десило.

Друго велико чудо се десило током велике епидемије колере. У Каштакској цркви, налази се писано сведочанство датирано 17. јуна 1982. године:

Једне ноћи се благоверној старици јавила жена у лику монахиње, и позвала је по имену: "Бако Матрона, спаваш ли?" Старица се пробудила и веома уплашила када је видела да је по имену зове потпуно непозната жена. Онда јој она рече: "Кажи становницима да потраже стару икону Богородице Исцелитељке." Старица се питала у себи: "каква ли је то икона Исцелитељка", јер је она знала само за икону Ублажитељку (Ублажи жалости моје). Непозната жена је прочитавши њене помисли, рекла: "Не Ублажитељка, него Исцелитељка. И кажи свима да држе молебане пред том иконом по улицама и кућама, и Господ ће их помиловати и спасти од пропасти." Потом је непозната жена нестала. Старица је од страха целе ноћи остала будна, а

ујутру је цео догађај испричала свештенику. Он је онда покушао да пронађе икону из сновиђења, али без успеха. Онда је одлучено да се направи нова копија иконе Богородице Исцелитељке. Од тог момента је епидемија колере почела да се повлачи, тако да ускоро није више било ни једног оболелог.

Та чудотворна копија иконе Богородице Исцелитељке се и данас налази у Каштакском храму. 1897. године је украшена сребром и позлатом. Небројени су случајеви исцелења оболелих, који су наступили након усрдних молитава и молебана пред чудотворном иконом.

Богородица Јерусалимска

Молитва

Пресвета Владичице Богородице, Надо свима који се у Тебе надају, Покровитељко тужних, Прибежиште очајних, Хранитељко удових и сиротих! Услиши и помилуј нас грешне и недостојне слуге Твоје, који умилно припадамо пречистој икони Твојој: Милосрдна Владичице умоли Сина Свога и Господа нашега Исуса Христа, да одврати од нас праведни гнев Свој, да опрости грехе и безакоња наша, да нас добротом Својом удостоји да живот свој у покајању окончамо и да милост Његову стекнемо са свима изабраницима Његовим, јер си благословена и свепрослављена сада и у веки у векове векова. Амин.

Опис

Усрдна молитва Мајци Божијој пред овом иконом помаже у свакој невољи, тескоби, ратној опасности, братској неслози.. Црква је слави 12. октобра.

Житије

Прва Јерусалимска икона Мајке Божије (рус: Иерусалимская), по Предању, осликана је од стране Светог Луке, Апостола и јеванђелисте, 15. године после Вазнесења Господа Исуса Христа, у Гетсиманији.

463. године је пренешена у Цариград у време цара Лава Великог (457-474) и постављена у храму посвећеном Богородици. У време цара Ираклија (575-641), на Цариград су напали Скити, и тада се свенароном молитвом пред иконом Богородице Јерусалимске, десило чудесно избавељење града. После тог чуда иконе Богомајке, пренесе је у храм Влахерна, где остаје око три века, све до владавине Лава VI Философа, у X веку.

Тада, 988. године је пренешена у Херсон, где је поклоњена Светом равноапостолном кнезу Владимиру, који је покорио тај град и крстио се у њему. Он је односи са собом у Кијев, али тамо није дуго остала. Када су Новгородци покрштени у Хришћанску веру, кнез Владимир им је послао икону на дар. Тамо је икона остала више од четири века, у храму Свете Софије у Великом Новгороду.

Иван Грозни 1571. године преноси икону у Успењски храм у Москви. У време Наполеонових освајања 1812. године, икона је украдена и однешена у Париз, где се све до почетка XX века налазила у катедрали Нотр Дам. У Москви, у Успењском храму, остала је верна копија јерусалимске иконе, која је донета из цркве Рођења Богородице "на Сјенах". На ободу рама ове иконе насликани су Апостоли: Петар, Павле, Лука, Симон, Филип, Матеј, Марко, Јаков, Тома и Вартоломеј.

Друга јерусалимска икона Богородице пред којом се молила Марија Египћанка, донета је у Цариград и постављена у храм Св. Софије. Ту се налазила у времену од XII – XV века. По неким сведочанствима, у Цариграду је постојао посебан храм посвећен икони Богородице Јерусалимске. У житију Св. Марије Египћанке које је написао јерусалимски Патријарх Софроније, реч је о чудотворној икони Богородице која се налазила над улазом у Јерусалимски храм Вазнесења Христовог. Њој се у цариградској Св. Софији поклонили руски путештвеник старац Зосима, 1429. године, знајући да је управо то икона пред којом се молила и Св. Марија Египћанка. Такође, ову икону су видели и ђакон Игњатије и дијак Александар "у великих вратах Св. Софије", док је ходочасник Данило у Јерусалиму видео само празно место где се некада налазила ова икона.

Трећа икона Богородице Јерусалимске се налази у Јерусалиму, у храму у пећини код Гетсиманског врта, на обронцима Маслинске Горе. Смештена је иза гроба у који је било

положено тело Богомајке по Њеном уснућу. Реке поклоника се вековима сливају како на Голготу, тако и у храм мајке Божије, на место њеног уснућа. Многа исцељења су се догађала путем заступништва Богородице након молитава пред Њеном иконом.

Трећа икона Мајке Божије – Јерусалимска

У новије време, 1992. године, први пут је изнета из Јерусалима на свенародно поклоњење, у Солун и Атину. 2000 године донесена је прво у Софију, Бугарска, а по жељи и благослову Патријарха Павла, стигла је и у престони град Београд.

Богородица Иверска

Молитва

О, Пресвета Дјево, Мати Христа Бога, Царице Неба и земље! Послушај многоболне уздахе душа наших, погледај са висоте светости Твоје на нас који се вером и љубављу клањамо пречистој и чудотворној икони Твојој. Јер ево, у гресима погружени и невољама ношени, гледамо на икону Твоју и као да си ту, са нама, приносимо Ти смерна мољења наша. Немамо друге помоћи, ни заштите, ни утехе, сем Тебе, Мајко свих жалосних и обременених! Помози нама немоћнима, ублажи тугу нашу, изведи на прави пут нас залутале, излечи болесна срца наша и спаси безнадежне. Даруј нам да остало време живота свога у миру и покајању проведемо, подај нам хришћански крај и буди нам милосрдна Заступница на Страшном Суду Сина Твога, да свагда појемо, величамо и славимо Тебе као благу Заштитницу рода хришћанског, са свима који Богу угодише. Амин.

Опис

Преко ове иконе Мајка Божија помаже свима који јој се усрдно и скрушено помоле у свакој болести и невољи, за заштиту дома, у недоумицама.. Црква је слави 12. фебруара и 13. октобра.

Житије

Чудотворна икона Богордица Иверска (Вратарка, Портаитиса), (грч: Πορταΐτισσα; рус: Иверская, Вратарница); Иверска икона која се данас налази на Светој Гори, у IX веку се налазила код једне благочестиве удовице, која је живела недалеко од Никеје. У време цара Теофила (829-842), иконоборци су уништавали свете иконе, и дошли су и до дома те Хришћанке. Један од војника који је био у пратњи, ударио је копљем по образу лик Богородице Иверске, и истог часа је из удареног места потекла крв. Видевши то чудо, војник паде на колена у покајању, и после тога оде на Атос, где проведе остатак живота у строгом подвижништву. Удовица која се бојала да војници не униште светињу, обећа им новчану награду и умоли их да до јутра не дирају икону. Када су отишли, одлучи да спасе икону, и заједно са својим сином однесе је до обале и пусти у море.

Храм Васкрсења Христовог Соколнически трг, Москва

Икона је пливајући на води, стигла до Свете Горе, али скоро два века после. Монаси Иверског манастира су приметили да се из мора подиже огњени стуб све до неба, и покушали су да виде о чему се ради. Међутим, када би прилазили обали, огњени стуб би се удаљавао од обале према пучини. То се понављало неколико дана. У то време је у манастиру живео Св. Гаврило Грузин (родом из Грузије), коме се Мајка Божија јавила у сну, рекавши му да он оде и узме икону. Старац је отишао до обале праћен молебним појањем братства из манастира, и ходајући по води, узео је свету икону и донео на обалу. Братство је на том месту направило мали параклис, и три дана и три ноћи провело у молитви пред иконом. Након тога, Св. Гаврило је узео икону и поставио је у храму. Међутим, следећег дана су пронашли икону, не у храму, него на вратима те манастирске обитељи. То се понављало неколико пута, јер су монаси враћали чудотворну икону у храм, све док се Пресвета Дјева није поново јавила Св. Гаврилу и рекла му да не жели да буде храмовна икона, тј. да монаси пазе на њу, него да хоће да буде на вратима, и да она пази на монахе. Након тога икону више нису враћали у храм. По томе је икона и добила назив Богородица Вратарка (Вратница), а по називу манастира - Богородица Иверска.

За време царевања руског цара Алексеја Михаиловича и Патријарха Никона, 13. октобра 1648. године, у Москву је доведена копија чудотворне иконе, која се ни по чему не разликује од оригинала. Ни по дужини и ширини а ни ликом. Једном речју - копија је идентична оригиналу.

У документима Иверског манастира чува се подробно казивање о томе како је ову икону насликао благочестиви старац Атонског манастира. Када је Архимандрит Пахомије ишао у Москву, и тамо скупљао помоћ за Атонске обитељи, и вратио се у свој Иверски манастир, тада је одмах сазвао сву братију, њих 365. Свршили су они велика молебна пјенија, од вечера до јутра, са светим моштима су осветили воду, и том светом водом су обливали чудотворну икону Пресвете Богородице звану Вратарка и скупили су ту воду у већу чашу и са том водом поливали нову даску од кипарисовог дрвета и опет скупили ту воду у чашу. Па су са великим усрђем и вером служили Божанствену Литургију. После Литургије су дали ту свету воду иконописцу благочестивог живота, преподобном монаху и духовном оцу Јамвлиху, да је помеша са бојама и наслика свету икону. Све време док је сликао свету икону, иконописац је само суботом и недељом узимао храну, а братија су му у помоћ савршавали свеноћно и Литургије по два у недељу.

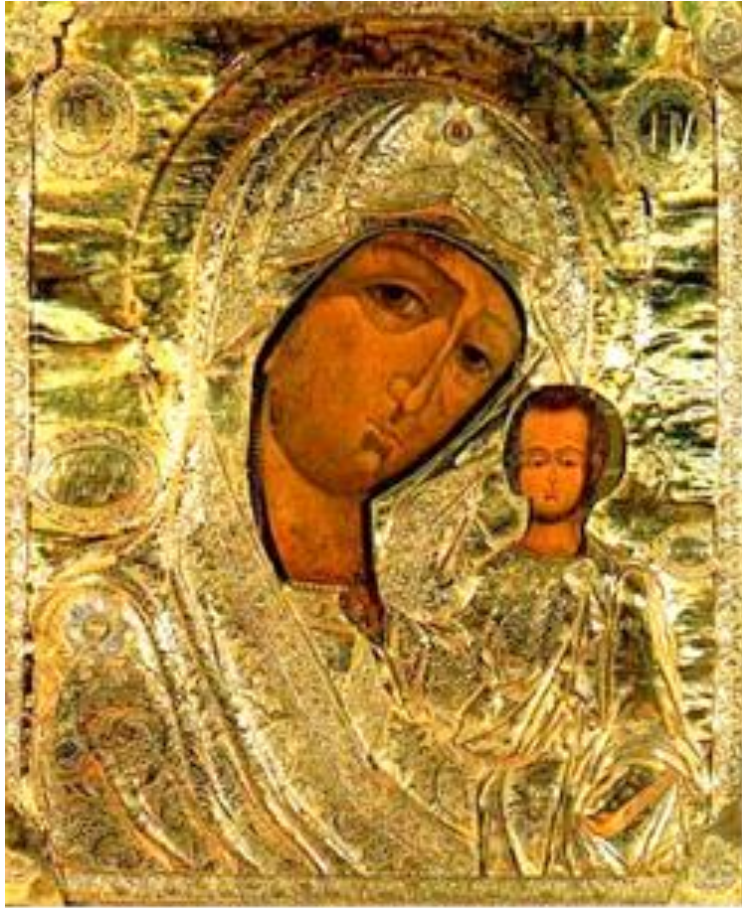

Васкрсењска врата и капела, Москва

По доласку свете иконе у Москву, 13. октобра 1648. године, цар Алесеј Михаилович са родбином, Патријарх Јосиф са свештенством и монаштвом, бољари и народ свакога звања и узраста, са страхопоштовањем су дочекали икону Богомајке код Васкрсењских врата. Икона је у почетку била постављена у манастиру који се до тада звао: Никола - Велика Глава. По наговору Атонских инока, поштованих од цара Алексеја Михаиловича, манастир се почео звати Николајевским Грчким. Благочестиви цар је знао да је чудотворна икона у атонској обитељи изабрала себи место код манастирских врата, и зажеleo је понети дошавшу са Атона икону у своју капелицу која је била саграђена код Васкрсењских врата. Са молитвеном надом да ће Божанствена Вратарица бити увек ограда и покров престоног трона. У капели се чува рукописна књига у којој су записана многобројна чудеса која су се изливала, од Милосрдне Пресвете Богородице свима који су Њој притицали са вером и усрдном молитвом. Московска Иверска икона је прослављена многим чудесима. Сви Православни Хришћани имају према њој велико страхопоштовање. Године 1812. за време напада Француза, чудотворна икона је по заповести виших власти била доведена из Москве у град Владимир, а по изгнању непријатеља опет враћена у Москву и постављена у капелу, где јој свакодневно притиче мноштво богомољаца. Православни цареви, при постављању на древни трон Русије, долазили су у капелу, да би се поклонили чудотворној Иверској икони. Свету икону су често носили у домове болесника. Њу су возили по улицама у посебно направљеним колима. Сви су се људи осењивали крсним знамењем и клањали јој се. Да капела никад не би остала без светиње, насликана је друга икона по угледу на њу, и она је остајала у капели.

Јула 1929. године је капела разрушена, а 1931. године су уништена и Васкрсењаска врата Црвеног трга у Москви. Чудотворна икона Богородице Иверске је пренешена у Васкрсењски храм на Соколническом тргу у Москви, где се налази и данас. 5. новембра 1994. године, Патријарх Алексеј II је освештао камен темељац капеле, а 1995. године су поново изграђена Васкрсењска врата и капела

Богородица Казанска

Молитва

О, Пресвета Владичице, Богородице! Са страхом, вером и љубављу припадамо часној икони Твојој и молимо Те: не одврати лице своје од оних који Теби прибегавају. Умоли, милосрдна Мати, Сина Твога и Бога Нашег, Господа Исуса Христа, да сачува мир у земљи нашој, да Своју Свету Цркву одржи непоколебивом од сваке безбожности, јереси и раскола. Немамо друге помоћи, немамо друге наде сем Тебе, Пречиста Дјево, Ти си свесилна Помоћница и Заступница Хришћана. Нас који Те верно молимо избави од греховног пада, од замки злих људи, од сваког искушења, од муке, невоље и од изненадне смрти; даруј нам дух скрушен, срце смирено, помисли чисте, живот исправан и опроштење грехова, да сви захвално певајући величанству Твоме будемо удостојени Небеског Царства и са свима Светима да прославимо пречасно и величанствено Име Оца и Сина и Светога Духа. Амин.

Опис

Усрдна молитва Мајци Божијој пред овом иконом помаже у свакој болести и напасти, у опасности од раскола и јереси, за повратак вида, код очних болести, при ступању у брак.. Црква је слави 8. јула и 22. октобра.

Житије

Празновање иконе познате под називом Богородица Казанска (рус: Казанская), успостављено је у знак захвалности за спасење Москве у све Русије од инвазије Пољака 1612. године. Установљено је 1649. године, и све до данас, та икона је у нарочитом поштовању у цеколикој Православној Русији. Свети Димитрије Ростовски, у својој беседи познатој под насловом „Беседа на дан јављања иконе Мајке Божије Казанске“ каже да Мајка Божија Казанска избавља од великих мука и зла, не само преведнике, него и грешнике.

Прво јављање Пресвете Богородице у граду Казану

1 октобра 1552. године, на навечерје празника Покрова Пресвете Богородице, цар руски Јован IV, припремајући руску војску за одлучујући и свеопшти напад на татарски Казан, изненада је чуо благословену звоњаву московских црквених звона. Било му је јасно да је то знак милости Божије, која је пристигла по његовим молитвама, и да је Господ одлучио да обрати ка себи народ казански. Покораванем Казана на Покров Пресвете Богородице, био је завршен план започет 1164. године под Светим кнезом Андрејем Богољубинским (†1174). Волга, главни водени пут државе, постала је у целости руска река. Из татарског ропства је ослобођено 60,000 људи, и почело је проповедање Светог Јеванђеља татарима. Новооснована Казанска Епархија ушла је у састав Руске Православне цркве, и ускоро се прославила својим Архиепископима: Светим Гуријем (†1563) и Светим Германом (†1567).

Оно што је посебно допринело успеху покрштавања народа у пределу Волге, било је јављање чудотворне иконе у самом граду Казану 8. јула 1579. године. Проповедање Јеванђеља међу окорелим незнабошцима и мухамеданцима, ишло је тешко. Покровитељка проповедника Речи Божије, Пресвета Богородица, која је још за свога земаљског живота, крепила и благосиљала напоре Светих Апостола, побринула се и за руске мисионаре, пославши им небеску помоћ, преко јављања Своје чудотворне иконе.

Богородица Казанска, патријаршијски богојављенски храм, Москва

28. јуна 1579. године, велики пожар је избио око храма Светог Николаја Тулског, сажевши део града и претворивши у пепео половину Казанског кремља. Том злу су се радовали незнабошци, мислећи да се Бог разгневио на Хришћане. „Вера Христова“, писао је летописац, „постала је предметом исмевања и поруге“. Међутим, пожар у Казану је заправо био предзнак пада мухамеданства и утврђивања Православља у целом том округу, који се протезао на истоку Русије.

Град је убрзо почео поново да нице из рушевина. Заједно са другим страдалницима, недалеко од места где је започео пожар, свој дом је саградио стрелац Данило Онучин. Његовој кћери Матрони, јавила се у сну Мајка Божија, откривши јој место где је у земљи закопана Њена икона, коју су на том месту сакрили потајни Хришћани још у време владавине мухамеданаца. Међутим, на девојчине речи нико није обратио пажњу. Три пута се Мајка Божија јављала откривајући место где је икона закопана. На крају је Матрона заједно са својом мајком ископала икону управо на месту из сновиђења. На место пронађене иконе, дошао је Архиепископ Јеремија, и пренео свети лик у оближњи храм, посвећен Светом Николају. После молебана, пренешена је литијом у храм Благовести – први Православни храм града Казана, који је подигао Иван Грозни. Убрзо су почела да се дешавају многобројна чуда, међу којима су била и чудесна исцелења двојице слепих – Јосифа и Никите.

Списак чуда заједно са сведочанствима оних који су учествовали у проналажењу иконе, послати су 1579. године у Москву, цару Ивану Грозном, који је наредио да се на месту јављања подигне храм у част иконе Богордице Казанске. По изградњи храма, икона је пренешена у њега, и ту је основан и женски манастир. Матрона и њена мајка које су најзаслужније за проналажење иконе, примиле су монашки постриг у тој новооснованој обитељи. У храму

Светог Николаја, у коме је обављен први молебан пред иконом Богородице Казанске, у то време је службовао свештеник, а потоњи Патријарх Јермоген, светитељ московски. Након петнаест година, 1594. године, када је већ био Митрополит Казански, сакупио је и записао чудеса иконе, која су позната под називом: „Приче и чуда Пречисте Богородице, часног и славног Њеног лика у Казану“. Са много детаља описани су многобројни случајеви исцелења пред чудотворном иконом.

Невелика икона коју је пронашла девојка Матрона у тек присаједињеној покрајини Руског царства, постала је свенародна светиња и знамење небеске заштите Мајке Божије, пројављена целој Руској цркви. Много пута је „Мајка Казанска“ указивала на пут победе руске Православне војске на испуњењу светог послушања пред Богом и отаџбином. У години јављања иконе у Казану, започео је и познати поход „за Казан“ блаженог Германа и козачког атамана Ермака Тимофаевича Повоског (†1584), окончавши се присаједињењем Сибира руском царству. Благодат коју је чудотворни лик Богомајке излио, била је толика да су за неколико деценија, руски мисионари стигли скроз на исток, до места изласка сунца, прешавши много хиљада километара, и на празник Покрова 1639. године започели прву пловидбу по Тихом океану, носећи блавест спасења тамошњим народима.

Смутна времена

Док су Православни мисионари ишли на исток, издајници су стигли са запада. Почетком XVII века, Русију су покушали да преплаве језуити. Крај XVI и почетак XVII века су у историји Русије познати под називом „смутна времена“. Земља је трпела од напада пољске војске, који су се нарочито окомили на Православну веру: рушили су и спаљивали храмове, градове и села. Путем преваре, успели су да овладају чак и Москвом. На позив руског Патријарха Јермогена, руски народ је устао у заштиту отаџбине. По поруци коју је одаслао кнез Димитриј Михаилович Пожарски, из града Казана, донешена је чудотворна икона Пресвете Богородице. Знајући да је Господ пустио зло на народ због греха њихових, одређен је тродневни пост, током ког се цео народ молио Господу и Његовој Пречистој Мајци за помоћ. И молитва им би услишена. Стигла је вест од Светог Арсенија Јеладског (касније Суздаљског, †1626), који се налазио у пољском заробљеништву, да му је у виђењу откривено да је суд Божији окренут на милост, по заступништву Пресвете Дјеве. Те ноћи се његова затворска ћелија осветлила необичном светлошћу, и он је видео Светог Сергија Радоњешког, који му је рекао: „Арсеније, услишене су ваше молитве. Заступништвом Богородице, суд Божији отаџбини је претворен у милост. Сутра ће Москва бити у рукама ослободилаца и Русија ће бити спасена.“ Као потврду истинитости пророчанства, Архиепископ, који је иначе био јако болестан, био је у потпуности исцељен.

Патријаршијски богојављенски храм, Москва

Одушевљена том вешћу, руска војска је 22. октобра 1612. године однела велику победу, заузела град Китај, а за два дана и Кремљ, потпуно ослободивши Москву од пољских окупатора. 25. октобра је одржана литија на којој је ношена икона, а која је ишла ка Кремљу. Тој литији у сусрет је изашао Архиепископ Арсеније, носећи икону Богородице Владимирске. По ослобођењу Русије, кнез Димитрије Пожарски је поставио Казанску икону у придворској цркви Ваведења у Москви. 1636. године је пренешена у новоизграђени Казански храм на Црвеном тргу. Данас се она налази у патријаршијском богојављенском храму и у Москви.

У спомен ослобођења Москве од пољских окупатора, установљен је празник иконе 22. октобра. Испочетка је то био празник само Москве, а од 1649. године, постао је сверуски празник. 1709. године се пред иконом молила сва руска војска на челу са Петром Великим, пред познату Полтавску битку. 1721. године је Петар Велики однео копију иконе у Петроград, где је била постављена у Александро-Невској лаври, а 1737. године у храм Рођења Богородице. 1811. године, пред рат је пренешена у новоизграђени Казански храм. 1812. године је лик Мајке Божије осенио руске војнике, који су зауставили напредовање Наполеонове војске. На празник Казанске иконе, 22. октобра 1812. године, руска војска је нанела први велики пораз француској војсци. То је био почетак пораза освајача целе Европе.

Јављања иконе током II светског рата

У зиму 1941. године, ситуација у Русији је била безнадежна. Немци су се приближавали Москви, земља је била на ивици пропасти. Међутим, промислом Божијим, опет је спасење Русији стигло посредством молитава из братске цркве, овај пут - Митрополита Ливанских гора

Илије, из Антиохијске Патријаршије. Митрополит се спустио у камено подземље, где је владала потпуна тишина од вањског света, имавши пред собом само икону Мајке Божије и кандило. Није ни јео ни пио, ни спавао, него се непрестано коленопореклоно молио пред иконом Мајке Божије. Сваког јутра су му доносили извештај са фронта о броју погинулих и о томе докле је напредовао непријатељ. Након три дана молитве и бденија, јавила му се у огњеном стубу Мајка Божија, објавивши му заповест за целу Русију.

Спасење Русије зависило је од испуњења те заповести. Заповест је гласила: "У целој земљи морају бити отворене цркве, манастири, духовне академије и богословије. Свештеници морају бити враћени са фронта и из затвора, треба да почну да служе. Сада се припремају да предају Лењинград; он се не сме предати. Нека изнесу чудотворну икону Богородице Казанске и нека је пронесу у литији око града, и тада непријатељ неће ступити на његову свету земљу. То је изабрани град. Испред Казанске иконе треба отслужити молебан у Москви; затим она треба да буде у Стаљинграду, који се не сме предати непријатељу. Казанска икона треба да иде са војском до граница Русије. Кад се рат заврши, Митрополит Илија треба да дође у Русију и да исприча о томе како је она била спасена".

Казански саборни храм, Црвени трг, Москва

Благочестиви Митрополит је пренео представницима Руске цркве и совјетске владе заповест коју је добио од Богомајке. Писма и телеграми које је Митрополит слао и данас се налазе у архивама. Стаљин је позвао Митрополита Лењинграда Алексија Симанског, чувара патријаршијског престола Митрополита Сергија Старогородског, и обећао да ће испунити све што је пренео Митрополит Илија. Све се догодило онако како је било и проречено. Из Владимирске саборне цркве изнели су Казанску икону Мајке Божије и обишли са њом у литији око Лењинграда - град је био спасен. Неверницима је и до дан данас несхватљиво како се одржао Лењинград, јер му земаљске помоћи није било. Опсада Лењинграда је престала на дан празновања Свете равноапостолне Нине, просветитељке Грузије.

После Лењинграда Казанска икона је почела свој поход по Русији. Пораз Немаца код Москве, то истинско чудо, јављено је молитвама и заузимањем Мајке Божије. Немци су панично бежали, гоњени ужасом, путем су остављали технику и нико од немачких и руских генерала није могао да схвати зашто се то догодило. Волоколамски пут је био небрањен и ништа видљиво није спречавало Немце да уђу у Москву. Затим су Казанску икону превезли у Стаљинград. Тамо су пред иконом држане непрестане службе - молебани и помени погинулим војницима. Икона је стајала усред руске војске, на десној обали Волге, и Немци нису могли да пређу реку какве год напоре улагали. Било је тренутака када су браниоци града остајали на само малом комаду земље уз Волгу, али Немци нису могли да их сатру, јер се тамо налазила Казанска икона Мајке Божије. Стаљинградска битка почела је молебаном испред иконе и тек после тога био је дат сигнал за напад. Икону су довозили на најтеже делове фронта, тамо где су биле критичне ситуације, на места где су биле припремане офанзиве. Свештенство је служило молебана, војнике су шкروпили светом водицом. И Мајка Божија је њиховим молитвама терала непријатеље.

Приче о чудесним случајевима чуле су се и од многих бораца на фронту, чак и оних који до тада нису веровали у Бога. Један случај се догодио за време напада на Калининград 1944. године: "Наша војска је већ била потпуно преморена, а Немци су још увек били јаки, губици су били огромни и тасови на ваги су се колебали, могли смо тамо да доживимо страشان пораз. Најједном видимо: дошао је командант фронта, са њим много официра, а са њима свештеници са иконом. Многи су почели да се шале: Ево довезоше попове, сад ће они да нам помогну. Али командант је брзо прекинуо све шале, наредио је свима да се построје и да скину капе. Свештеници су одслужили молебан и пошли са иконом на линију фронта. Ми смо са недоумицом гледали: куда они иду овако? Све ће их побити! Немци су тако страшно пуцали да је то био прави ватрени зид! Али они су спокојно ишли у ватру. И најједном је пуцњава са немачке стране у једном тренутку прекинута. Тада је био дат сигнал - и наша војска је почела општи напад са копна и са мора. Догодило се нешто невероватно: хиљаде Немаца је гинуло, а хиљаде њих се предавало! Како су затим сви заробљеници причали: пред сам руски напад - 'на небу се појавила Мадона' (Богородица), коју је видела цела немачка армија, и свима је оружје потпуно отказало послушност - нису могли да испале ниједан метак. Онда је наша војска, пробивши жичане препреке, лако сломила отпор и заузела град који је до тада био неприступачан, а ми трпели велике губитке. За време овог јављања, Немци су падали на колена јер су многи схватили о чему се ради и ко помаже Русима".

Кијев је ослобођен 22. октобра, на дан празновања Казанске иконе Мајке Божије. Двадесет хиљада храмова Руске Православне цркве је било отворено у то време. Тада се за спас молила сва Русија.

Октобра месеца 1947. године, Стаљин је позвао Митрополита Илију да посети Русију. Бојао се да не испуни и последњи део заповести Богородице, јер се све пре тога збило онако као што је Она и прорекла. По доласку у Москву, приређен му је величанствен дочек. Са собом је донео новчани прилог за ратну сирочад Русије, а одбио је да прими поклоне који су му били припремљени, рекавши да богатство не приличи монасима. После Москве, Митрополит Илија је посетио и Лењинград. Тамо је у Владимирском саборном храму одржана величанствена служба на којој су сви присутни плакали. После говора Митрополита, сви су запевали тропар:

"Заступнице усрдна.." Песма се пренела и на трг и околне улице. Десет хиљада људи је певало истинској Спаситељки Русије.

Јављања других икона Богородице Казанске

Тоболска (рус: Тобольская), чудотворна икона која се данас налази у катедралном храму у Тоболску. Први пут се јавила 8. јула 1661. године, на дан празновања Богородице Казанске.

Каплуновска Казанска (рус: Каплуновская Казанская), налази се у селу Каплиновки у области Харкова. Први пут се јавила 1689. године.

Нижеломовска Казанска (рус: Нижеломовская Казанская), јавила се 1643. године на једном извору удаљеном два дана хода од града Нижелома у Пензенској гувернији. На месту јављања је прво подигнута капела, а после храм и манастир.

Карповска Казанска (рус: Карповская Казанская), налази се у Курско-Зибиченском манастиру, где је донешена 1725. године из карповске пустиње.

Каташинска Казанска (рус: Каташинская Казанская), јавила се 1622. године недалеко од села Бели Колодеж у Черниговској гувернији.

Вазнесењска Казанска (рус: Вознесенская Казанская), налази се у Вазнесењском манастиру у Москви. Први пут се јавила 1689. године.

Павловска Казанска (рус: Павловская Казанская), налази се у селу Павловско у московској гувернији.

Иркутска Казанска (рус: Иркутская Казанская), налази се у Иркутску у Богојављенском саборном храму.

Каргопољска Казанска (рус: Каргопольская Казанская), налази се у Вазнесењском храму у граду Каргопољу у Олонецкој Епархији.

Јарославска Казанска (рус: Ярославская Казанская), налази се у граду Јарославу у Казанском манастиру.

Казанска (рус: Казанская), налази се у Симоновом манастиру у Москви.

Казанска (рус: Казанская), налази се у Вишенској пустињи.

Казанска (рус: Казанская), налази се у Височинском казанском манастиру у селу Височини. Први пут се јавила почетком XVIII века, у време цара Петра I.

Казанска (рус: Казанская), налази се у Тамбовском катедралном храму. Прво јављање је било 6. децембра 1695. године.

Казанска (рус: Казанская), налази се у Темниковском Преображењском саборном храму. Казанска (рус:

Казанская), налази се у граду Вјазнику. Први пут се јавила почетком XVII века. Казанска (рус: Казанская), налази се

у граду Суздалу, у Васкрсењском храму.

Богородица Лепавинска

Молитва

Дјево Владичице Богородице, сигурно спасење рода хришћанскога! Као мајка, непрестано се стараш о нама и добротинствима нас обасипаш Жалостива, спасавајући и чувајући, избављајући од опасности и штитећи од искушења и ослобађајући од грехова. Благодаримо Ти на томе, и не тајећи Твоја добротинства, певамо о чудесним делима Твојим, прослављамо самилост, величамо промисао Твоју, славословимо посредовање и опомињући се великих дарова Твојих и од каквих си нас опасности избавила заузимањем својим, ми ти као дужници приносимо песму захвалну. Иако недостојни великих добротинстава Твојих преклињемо Те: сажали се на служитеље Твоје и принеси молбу рођеном од Тебе Сину Твоме а Богу нашем, Господу Исусу Христу, да нас избави од вечне муке да бисмо прославили свесвето Име, Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова. Амин.

Опис

Пресвета Богородица помаже у свакој муци и невољи онима који јој се усрдно и у покајању обратe пред овом иконом.. Црква је слави 15. августа.

Житије

Настанак ове иконе датира с почетка 16. века и дело је непознатог аутора, а по стилу припада итало-критској школи. О томе где је осликана и како је доспела у манастир Лепавину, нема података. Оно што је познато су дешавања око иконе, која потичу из времена II светског рата, када је 1943. године, у немачком бомбардовању, готово потпуно уништен манастир Лепавина. Тешко су оштећени, торањ и сама црква, на коју су пале две авионске гранате. Том приликом, уништен је скоро комплетан иконостас са иконама. Икона Пресвете Богородице Лепавинске је чудом Божијим остала неоштећена - нашли су је затрпану под дебелим наслагама малтера и цигле неоштећену без и једне огеботине, иако је једна од граната пала на место где де она налазила.

Чудесна фотографија из манастира Лепавина

Због тешког оштећења храма, икона је пренесена са осталом заоставштином манастира у складиште Православног музеја Митрополије у Загреб. По милости Божијој, 1967. године је икону на тавану музеја пронашао отац Симеон Сакуљ, у то време настојатељ манастира Лепавине, и она је по благослову Митрополита Дамаскина, на Велику Госпојину 1969. године, враћена у манастир. Управо је тог дана, на тај велики Богородични празник, први пут служена Света Литургија у обновљеном храму, и том приликом је Царица Небеска на најлепши и најрадоснији начин пројавила Своје присуство међу верним народом који је дошао да се поклати Њеном пречистом лику. О великом чуду које се тада догодило сведочи отац Симеон: „План је био да икону и Митрополита Дамаскина, који је из Загреба требао доћи око 9:30

сачека литија на раскрсници код крста. Литија је чекала, али се десио саобраћајни застој, због чега је Митрополит са иконом и пратњом каснио. Литургија је почела. Много народа је било присутно. Када је Митрополит око 11 часова стигао, изашли су из аута пре уласка у манастир, да би икона свечано била унешена у храм. Изнели су је из аута и спустили у трње испод багрема, чекајући литију из цркве. И онда су три јеромонаха, у литији, дошли по икону и свечано је допратили до храма и поставили на место на коме се налази и данас. На Литургији је једно дете за време нафоре лежало на амвону. Био је то дечак око шест година, спавао је.. Ја сам после отишао у конак, а кад је завршила молитва, моја је снаха прва изашла из цркве, дошла сва у плачу и казала: 'Шта сам доживела, дете је глувонемо рођено, а проговорило је после молитве!' Јеромонах који је читао молитве, у једном је тренутку положио омофор од владике на дете. И после, када је читање било завршено, дечак је устао, ухватио мајку за сукњу и изговорио: 'Мама, мама'. У цркви су сви плакали.. После сам рекао Митрополиту да се осим овог чуда десило још једно. Јер, по летопису је стари манастир грађен горе на брду, али су икону Ваведења сваког јутра налазили у трњу, на месту на којем је данашњи манастир. Казао сам: 'Ми смо икону из трња узели и вратили је у цркву. Поновила се историја.'" За икону је израђен прелепи трон, задужбина Мије Цветковића, дуборесца из Београда.

За исцелења пред чудотворном иконом Пресвете Богородице Лепавинске везани су многи чудесни догађаји, бројна сведочанства и изворни записи. У манастирском летопису записано је следеће:

Година 1773. Неки човек из Маринковаца, Иванићка крајина, доведе у манастир Лепавину сина свога, који је биловао и патио од духа нечистог да је и разум изгубио; био је везан и чуван, но благодаћу Божијом исцељен је пред иконом Пресвете Богородице Лепавинске.

Манастир Лепавина

Година 1774. Војник Игњатије из села Мали Грабичани изгуби разум да је и одећу своју цепао: био је свезан у ланце. Његови да одведоше у манастир и овде доби исцелење пред иконом Пресвете Богородице.

Година 1776. Дете Георгије, син Јакова из Кукавица, донешен је у манастир. Имао је падавицу и пена му је ишла на уста; и он доби исцелење пред иконом Пресвете Богородице Лепавинске.

Година 1777. Две жене из Баната биле су болесне од духова нечистих.. Из њих су викали нечисти духови и откривали људске тајне и изобличавали људска дела, и оне су се много грчиле. Благодаћу Божијом, обадве су примиле исцелење пред иконом Пресвете Богородице.

И у данашње време, као и у прошлости, Пресвета Богородица преко своје чудотворне иконе Лепавинске, милостиво сеје љубав, духовну радост и мир. Многе су се сузе жалоснице претвориле у сузе радоснице после молитве Њој, упућене у манастиру Лепавини. Године после II светског рата нису биле лаке за Цркву, и манастир је тада увелико пао у заборав. Али, промисао Божија није дозволила да то духовно лечилиште остане дуго запостављено. Манастир Лепавина поново постаје место свакодневних ходочашћа оних који пате од разних болести, невоља и проблема. Милост Божија и чудотворна исцелитељска моћ лика Богородице на икони Лепавинској, опет од манастира чине духовну бању у којој многи налазе утеху, олакшање и избављење од својих недаћа.

Сведочанства о чудесима која су се дешавала посредством иконе Богородица Лепавинска, могу се прочитати на званичној презентацији манастира Лепавина.

Богородица Достојно јест

Молитва

О, Пресвета и Премилостива Владичице Богородице! Клањамо се светој икони Твојој и смерно Те молимо: послушај глас мољења нашег, погледај жалости и недаће наше! Љубављу пребогата Мајко, притекни у помоћ нама беспомоћнима и умоли Сина Твога и Бога нашег да нас по човекољубивој милости Својој не погуби због безакоња наших. Од љубави и доброте Његове испроси нам, Владичице, телесно здравље, спасење душа, живот миран, земљу плодносну, ваздух чист и благослов са висине за сва добра дела и подухвате наше. И као што си некада погледала на смерно славословље и појање послушника атонског пред пречистом иконом Твојом и послала му Ангела да га поучи песми којом Те Ангели славослове, тако и сада прими усрдно молитвословље наше које Ти приносимо, Царице Свеопевана! Пружи ка Богу богоносне руке Своје на којима си Богомладенца Христа носила и умоли Га да нас избави од свакога зла. Покажи нам, Богородице, милост Своју: болесне исцели, жалосне утеши, невољне помози и удостој нас да живот свој побожно окончачмо, да непостидан крај хришћански задобијемо, да Небеско Царство наследимо материнским заступништвом Твојим пред Тобом Рођеним, Христом Богом нашим, Коме приличи свака слава, част и поклоњење са Беспочетним Оцем и Пресветим Духом сада и увек и у векове векова. Амин.

Опис

Пред овом иконом призива се Мајка Божија за умилостивљење Бога према нама грешнима..
Црква је слави 11. јуна.

Житије

Икона Богородица Достојно јест (грч: Ἀξιὸν Εἶναι; рус: Достојно естъ); Аксион Естин - Достојно Јест је главна икона-заштитница целе светогорске монашке заједнице. Налази се у Кареји. На њој је приказана Пресвета Богородица која држи Богомладенца Исуса Христа, у стилу који се зове Елеуса (Ελεούσα), тј. Милосрдна.

Близу светогорске престонице, Кареје (Καρυές) у области која припада светом манастиру Пантократору (Παντοκράτορος) налази се велика литица са разним келијама. У једној од тих келија, посвећеној Успењу Владичице Богородице, живео је врлински старац јеромонах са својим послушником. Пошто по обичају сваке недеље у поменутом Протатском скиту службаху бденије, желећи да оде на службу, једне суботње вечери тај старац рече свом ученику: „Чедо, ја одох на уобичајено бденије, а ти остани у келији и читај колико можеш своје правило.“ И изашавши упути се према скиту.

Богородица Достојно јест - Кареја

Касно увече неко закуца на врата келије. Ученик похита и отворивши угледа пред собом чудног монаха, њему сасвим непознатог. Монах је замолио да уђе и преноћи.

Уставши за јутрење, домаћин и гост стану заједно појати службу. Дошавши до „Честњејшеје“, домаћин отпева само „Честњејшују херувим“ и тако све до краја, уобичајену дакле стару химну Светог Козме Мајумског. А монах странац начини другачији почетак песме, појући овако: „Достојно јест ваистину блажити тја Богородицу, присноблаженују и пренепорочнују и Матер Бога нашего“, наставивши потом „Честњејшују“ до краја. Чувши ове речи, домаћин се веома задиви па рече странцу: „Ми појемо само Честњејшују, а Достојно јест нисмо никада чули, ни ми ни старији оци. Али молим те, учини ми те забележи и мени ту химну, да је и ја појем Богородици.“ Овај се сагласи, тражећи да му донесе мастила и хартије да забележи химну. Домаћин му онда каже: „На жалост, немам ни мастила ни хартије.“ А странац ће: „Дај ми онда неку плочу.“ Послушник похита, нађе једну плочу и донесе је госту. Узевши плочу у руке, он стане прстом бележити поменути химну „Достојно јест“. И слова се чудом толико дубоко урезиваху на тврдој плочи, као да бејеху исписивана по најмекшој глини. Онда се гост окрене према домаћину рекавши: „Од данас па на даље овако да појете и ви и сви Православни.“ И ово рекавши ишчезне.

Кад је старац дошао са бденија и ушао у келију, млади монах запоје „Достојно јест“, онако како га сами Анђеоск беша научио, и покаже старцу плочу са анђеоским прстом урезаним словима. Чувши ту химну и видевши плочу, старац се веома зачуди. Онда је узму и заједно оду у Протат (Протато) у намери да је покажу Проту Свете Горе и осталим старцима заједничког Сабора, и испричају све што се збило.

Прославивши једногласно Бога и заблагодаривши Владичици нашој Богородици за ово чудо, они сместа пошаљу плочу у Цариград Патријарху Николају Хрисовергу и цару, са писаним објашњењем овог чудесног догађаја. Тако ова ангелска химна би објављена читавој васељени, да се поје од свих Православних преславној Мајци Божијој. А Богородичину свету икону која се налазила у цркви келије у којој се догодило чудо, светогорски оци пренесу у Протатску цркву, у којој она до данас стоји устоличена на светом трону у светом олтару, јер је пред њом први пут Анђеоск отпевао ову химну. Саму келију назову „Достојно јест“, а литицу на којој се она налази сви до данас зову „Адин“ (Певање) или „Псалин“ (Појање), јер је у њој први пут зазвучала ова анђеоска, Богомајци подобна химна.

Анђеоск који се јавио и исписао речи химне, био је Арханђел Гаврило, а о томе сведочи и запис из Минеја за 11. јун, који каже: „На данашњи дан слави се Сабор Арханђела Гаврила у ‘Певању’.“ Пошто се чудо догодило 11. јуна 980. године, ондашњи оци у знак сећања на чудо, установили су овај празник и служили једном годишње Божанствену Литургију на месту званом ‘Певање’, поштујући и славећи Арханђела Гаврила, који оставши од почетка до краја Богородичин хвалитељ и хранитељ, служител и радосни благовесник, послужи да се објави ова химна Богоматери, јер само њему доличаше једна таква служба.

У древна времена Владика свију, Бог, даде Јеврејима Десет заповести написаних прстом Његовим на две камене плоче, а сада господар Анђела Божијих даде свима Православнима најслађу и најпријатнију химну Мајке Божије, урезану арханђелским прстом на каменој плочи.